

Arrest

nr. 190 445 van 7 augustus 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. DE TROYER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Pakistaans staatsburger te zijn, afkomstig uit het dorp Pir Pai, gelegen nabij de stad Nowshera in de provincie Khyber-Pakhtunkwa (KP). U leefde hier samen met uw vader, moeder, zus en broer. U ging niet naar school en ging sinds 2010 af en toe aan de slag als dagloner.

Toen u zeven of acht jaar oud was (2003 of 2004) kreeg uw vader, J.S., een conflict met zijn neef G.S., de zoon van zijn nonkel. G.S. had namelijk geld geleend van uw vader, maar betaalde dit niet terug. Hierna verzeilden uw vader en zijn neef in een vuurgevecht waarbij uw vaders nonkel om het leven kwam en uw vader gewond raakte. Na dit gevecht vluchtte uw vader en ging u met de rest van uw gezin in Swabi bij uw grootmoeder langs moederszijde wonen, u was toen zeven of acht jaar oud. Toen

u tien of elf jaar oud was, loste uw grootvader langs vaderszijde het conflict op door zijn huis af te staan aan de vader van uw neef. Hierna ging u terug in uw ouderlijk huis in Pir Pai wonen.

In 2013 vroeg de familie van uw vaders neef de hand van uw zus. Omdat jullie dit weigerden, pestten ze uw zus verschillende keren op weg naar school. U stuurde de dorpsouderen naar G.S. om dit op te lossen waardoor het pesten stopte. Begin 2014 vielen zes mannen, waaronder G.S., uw huis aan. U slaagde erin te vluchten en brak daarbij uw arm en been. Hiervoor werd u gedurende twee maanden behandeld in het Complex Hospital in Peshawar waarna u naar uw grootmoeder in Swabi ging. G.S. bezocht echter uw nonkel langs moederszijde in Swabi en ze zeiden dat ze u wilden zien. Vijftien of twintig dagen later, in oktober of november 2015 besloot u Pakistan te verlaten. Op 18 november 2015 vroeg u in België asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

*Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geen enkel origineel document met daarop een foto kon neerleggen ter staving van uw **identiteit** en nationaliteit. Het bewijs van identiteit maakt nochtans een essentieel element uit in iedere procedure en de asielzoeker is ertoe gebonden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. U verklaarde dat u uw identiteitskaart heeft achtergelaten in Bulgarije en u ondernam geen poging om een nieuwe identiteitskaart aan te vragen bij de Pakistaanse ambassade in België (CGVS p.8, 10). Wat betreft de geboorteakte die u als begin van bewijs van uw identiteit voorlegde moet worden opgemerkt dat het geen origineel document is en dat een geboorteakte geen foto draagt, waardoor de geboorteakte die u voorlegt dan ook bezwaarlijk als een begin van bewijs kan worden beschouwd van uw identiteit. Bijgevolg leverde u geen sluitend bewijs dat het ander document dat u indiende, met name het rechterlijk bevel, daadwerkelijk u toe behoort waardoor het uw asielrelaas niet kan staven. Deze vaststelling wordt bovendien bevestigd door uw gebrekkige kennis over de door u voorgelegde documenten. Zo verklaarde u dat u in de tweede maand van 1996 geboren werd, maar dat u niet wist op welke dag, terwijl op uw geboorteakte de geboortedatum 2 maart 1996 staat (CGVS p.3). Aangezien dit over belangrijke persoonlijke gegevens gaat, kan op zijn minst verwacht worden dat u de voornaamste inhoud van dit document kent.*

*Ten tweede verklaarde u dat uw huidige problemen veroorzaakt werden door het **conflict tussen uw vader en diens neef** (CGVS p.9). Het is echter weinig geloofwaardig dat dit conflict een invloed zou hebben gehad op uw huidige problemen. Hoewel u verklaarde dat u zeven of acht jaar oud was toen dit conflict plaats vond, legde u het rechterlijk bevel voor over het conflict tussen uw vader en zijn neef dat in 1985 opgesteld werd, dit is achttien of negentien jaar voor de door u gestelde datum (CGVS p.11). Na confrontatie stelde u dat dit document misschien van voor het conflict dateerde, maar deze uitleg is niet afdoende aangezien in het rechterlijk bevel duidelijk omschreven staat dat het daadwerkelijk om het conflict tussen uw vader en zijn neef gaat waarbij zijn nonkel om het leven kwam (CGVS p.14). Na verdere confrontatie met de inhoud van het rechterlijk bevel verklaarde u de inhoud niet te kennen omdat u geen onderwijs genoten hebt, maar dit kan de tegenstrijdigheid niet ontkrachten aangezien u er wel in slaagde een facebookprofiel aan te maken en reacties bij foto's te schrijven (zie administratief dossier en CGVS p.10, 14). Uw gebrekkige kennis van de inhoud van het rechterlijk bevel, die de kern van uw betoog vormt, wijst overigens op een desinteresse voor uw asielrelaas. Uw tegenstrijdige verklaringen en gebrek aan kennis over de door u voorgelegde documenten ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dan ook zwaar. Hoe dan ook kunnen er geen gevolgen gehecht worden aan het conflict, want zoals u zelf verklaarde werd dit reeds beslecht door uw grootvader, waardoor u terug kon keren naar uw geboortedorp Pir Pai en u zonder problemen kon verder leven (CGVS p.12). Dit bewijst dat u niet leed onder de gevolgen van uw vaders verleden. Het is bijgevolg ongeloofwaardig dat u Pakistan heeft moeten ontvluchten omwille van een gevolg van een conflict tussen uw vader en diens neef.*

*Ten derde wordt de geloofwaardigheid van uw huidige problemen, met name **het lastig vallen van uw zus, de aanval op uw huis en de bedreiging via uw nonkel in Swabi**, nog meer ondergraven door uw tegenstrijdige verklaringen en gebrek aan documenten. Uit een vergelijking van uw opeenvolgende verklaringen blijken een aantal tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnen. Zo staat in uw vragenlijst van het CGVS vermeld dat uw zus verkracht werd (vragenlijst*

CGVS, p.2), terwijl u tijdens het gehoor van 26 oktober 2016 verklaarde dat uw zus enkel gepest werd (CGVS p.9). Gezien het grote verschil tussen pesterijen en verkrachting, kan verwacht worden dat u hier onderscheid tussen kan maken. Bovendien kan u, ondanks meerdere vragen, niet plaatsen wanneer uw zus lastig gevallen werd, dit ondermijnt het belang dat u hecht aan deze gebeurtenissen en daarbij ook uw verklaringen dat uw zus werd lastig gevallen (CGVS p.9). Daarnaast verklaarde u dat dit conflict beslecht werd door de dorpsoudsten en dat de pesterijen hierna daadwerkelijk stopten (CGVS p. 9).

Uit wat voorafgaat had uw vaders neef geen enkele reden om uw huis aan te vallen. Hoewel u stelde dat de vrouwelijke familieleden van uw vaders neef hem hadden verplicht om uw huis aan te vallen om wraak te nemen, lijkt dit weinig aannemelijk aangezien u geen verklaring kon geven waarom zij u viseerden (CGVS p. 12). Bovendien zijn uw verklaringen met betrekking tot deze aanval weinig gedetailleerd en zijn uw verklaringen over de periode na de aanval twijfelachtig. Zo verklaarde u in het begin van het interview dat Pir Pai de laatste plaats was waar u verbleef voor u naar België vluchtte (CGVS p.3). Na een specifieke vraag naar wat u deed na de aanval op uw huis, verklaarde u echter dat u eerst in het ziekenhuis heeft gelegen en vervolgens bij uw grootmoeder in Swabi verbleef en dat u van daar Pakistan hebt verlaten (CGVS p.13-14). U vertelde overigens pas over uw verblijf in Swabi nadat u geconfronteerd werd met de lange tijdsperiode die zich bevond tussen de aanval op uw huis en de dag dat u Pakistan verlaten hebt (CGVS p.13). Er kan verwacht worden dat een periode van twee jaar niet zomaar vergeten wordt en stelt vraagtekens bij uw vlucht uit Pakistan. Deze lange tijdsperiode tussen de aanval op uw huis en uw vertrek uit Pakistan ondermijnt overigens de door u verklaarde vrees. Door de verouderde feiten van het conflict tussen uw vader en diens neef en de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over de vervolging die u en uw zus meemaakten als gevolg hiervan, heeft u uw vrees niet aannemelijk kunnen maken.

Bovendien slaagde u er niet aan dit asielrelaas te staven met **documenten**. Het is opmerkelijk dat u net al de documenten die uw asielrelaas van 2013 tot en met 2015 kunnen onderbouwen ofwel verloren hebt tijdens een overstroming ofwel achtergelaten hebt onderweg (CGVS p.8). Toch slaagde u erin om documenten voor te leggen in verband met het conflict tussen uw vader en diens neef. Het is bijgevolg weinig aannemelijk dat u daadwerkelijk over deze documenten beschikte.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, is het duidelijk dat voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). De verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa (KP) te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Zo is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen. Bovendien is zowel het aantal burgerslachtoffers, het aantal militaire operaties, en het aantal ontheemden in de regio duidelijk verminderd. Niettegenstaande er sprake is van een lichte stijging in het aantal slachtoffers in het eerste kwartaal van 2016, dient vastgesteld te worden dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt blijft. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, ofwel burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie *Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 28 december 2016 een schending aan van “artikel 1, sectie A, § 2, 1er, afdeling A, §2 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 evenals de schending van artikels 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, evenals de gegrondheid en de wettelijkheid van de beslissingen betreffend de hoedanigheid van vluchteling en het statuut van de subsidiaire bescherming”.

Waar verweerder opwerpt dat verzoeker geen identiteitsdocumenten heeft neergelegd, stelt het verzoekschrift dat “verzoeker nochtans uitgelegd heeft dat zijn documenten in Bulgarije verloren gingen” en “hij nochtans een geboorteakte neergelegd heeft”.

Verzoeker voert verder aan dat hij zijn precieze geboortedatum nooit gekend heeft. Zo verklaarde hij bij de DVZ geboren te zijn in 1996, zonder de juiste datum en maand te kennen, en wordt er op zijn bijlage 26 vermeld dat verzoeker geboren is op 1 januari 1996. Het verzoekschrift stelt verder dat toen verzoeker de geboorteakte gekregen heeft, hij de datum van 02.03.1996 gezien heeft, en dacht dat 02 met zijn geboortemaand overeenkwam. Verzoeker voert aan dat het voor een analfabeet niet verbazingwekkend is dat hij ofwel 02 maart ofwel 03 februari leest. In ieder geval is er volgens verzoeker een afschrift van zijn identiteitskaart in zijn land van herkomst gebleven, welke hij zal trachten te bekomen.

Verzoeker is voorts van oordeel dat zodra zijn identiteit bewezen zal worden, de gerechtelijke beschikking die thans afgewezen is met als reden dat niet bewezen is dat deze effectief aan verzoeker behoort, in de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag in overweging zal genomen moeten worden.

Aangaande het conflict tussen verzoekers vader en verzoekers vaders neef, meent verzoeker dat verweerder zijn woorden miskend heeft. Zo is verzoeker er zich van bewust dat het familieprobleem lang voor zijn geboorte plaatsvond, maar dat hij het bestaan er maar van ontdekt heeft toen hij 7 à 8 jaar oud was. Waar verweerder eraan toevoegt dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker geen interesse vertoonde voor de inhoud van deze beschikking en dat deze houding niet verenigbaar is met een gegronde vrees voor vervolging, voert verzoeker aan dat hij niet naar school ging en niet goed kan lezen. Het verzoekschrift geeft voorts aan dat *“de woorden van verzoeker in verband met de feitelijke elementen van het familieconflict bevestigd worden, door de inhoud van het gerechtelijke document en dit, zonder dat verzoeker het document te voren gelezen heeft, wat de echtheid van het probleem van verzoeker vertoont.”*

Wat betreft de vaststelling van verweerder dat, indien het conflict door de grootvader van verzoeker opgelost werd, de vrees voor vervolging niet actueel is, en dus niet geloofwaardig is, stelt verzoeker dat het opnieuw om een miskenning van zijn woorden gaat. Verzoeker verduidelijkt dat zijn grootvader niet het hele conflict heeft kunnen oplossen. Verzoekers grootvader deed afstand van zijn huis zodat het geschil over de som die door de vader van verzoeker uitgeleend werd, opgelost zou zijn, wat niet wegneemt dat het conflict met betrekking op het schietgevecht en het overlijden van de nonkel van verzoeker nog blijft bestaan. Verzoeker benadrukt dat de problemen die verzoeker later gekend heeft, hun oorzaak vinden in de wens van de familie van de neef van de vader zich te wreken. Verzoeker stipt nog aan dat hij de enige man in huis was en de problemen begonnen zijn toen hij nog jong was, terwijl de familie van zijn neef al sterke en machtige mannen telde.

Aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheden met betrekking tot het pesten van zijn zus, ontkent verzoeker ooit van verkrachting te hebben gesproken, doch het altijd over mondelinge bedreigingen had. Verzoeker meent dat hij de periode van pesten wel degelijk in de tijd kon plaatsen, namelijk in 2013 toen zijn zus 14 jaar was. Verzoeker voegt er nog aan toe nooit te hebben beweerd dat hij Pakistan zou hebben verlaten omwille van het pesten tegenover zijn zus.

Verzoeker herneemt dat hij uitgelegd heeft dat de problemen die hij gekend heeft, voortvloeien van de wil van de familie van de neef van zijn vader zich te wreken, ten gevolge van het vuurgevecht dat in 1985 tussen hen plaatsvond en dat het algemeen gekend is, dat wanneer de wil zich te wreken niet verzadigd wordt, dit zich van generatie tot generatie verder zet.

Wat betreft verzoekers laatste verblijfplaats, bekent verzoeker de vraag niet goed begrepen te hebben. Zo dacht verzoeker dat de behandelende agent naar zijn officieel adres vroeg, waarop hij antwoordde dat dat Pir Pai was, terwijl Swabi in werkelijkheid zijn laatste verblijfplaats uitmaakte.

In hoofdorde wordt gevraagd om de vluchtelingenstatus toe te kennen; in ondergeschikte orde om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de thans bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.

205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoeker stelt Pakistan te zijn ontvlucht omwille van problemen met de familie van zijn vaders neef. Verzoeker toont deze problemen niet aan.

2.4. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoekers asielmotieven, in zoverre deze al geloofwaardig zouden zijn, *quod non*, hebben enkel betrekking op oude persoonlijke, familiale problemen. Noch uit verzoekers verklaringen, noch uit het administratief dossier, noch uit andere elementen van het verzoekschrift kan blijken dat verzoeker vreest in Pakistan te worden vervolgd omwille van één van de vermelde redenen in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden.

2.6. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkel origineel document, voorzien van een foto, neerlegt die zijn identiteit en nationaliteit enigszins staven. Waar het verzoekschrift aanvoert dat verzoekers documenten in Bulgarije verloren gingen ontslaat deze loutere bewering verzoeker niet van zijn medewerkingsplicht alle documenten neer te leggen die zijn identiteit aantonen. Verzoeker toont niet aan dat Pakistaanse burgers in de onmogelijkheid zijn om zich te legitimeren of desgevallend nieuwe identiteitsdocumenten aan te vragen. Dit klemte te meer nu hij in het verzoekschrift nog aangeeft dat er een afschrift van zijn identiteitskaart in zijn land van herkomst is gebleven, doch niets vermeldt over enige poging om dit afschrift te bekomen.

De neergelegde geboorteakte is geen origineel document en draagt bovendien geen foto, waardoor deze geboorteakte eenieder kan toebehoren en bezwaarlijk als begin van bewijs van identiteit kan worden aangenomen. Verzoeker leverde derhalve geen bewijs dat het door hem neergelegde rechterlijk bevel hem daadwerkelijk toebehoorde, waardoor dit document zijn asielrelaas niet kan staven. Dit klemte te meer nu verzoeker slechts gebrekkig op de hoogte was van de inhoud van deze documenten. Zo stelt hij in februari geboren te zijn (CGVS-verslag, p. 3), terwijl op zijn geboorteakte vermeld wordt dat hij op 2 maart 1996 geboren is. Van verzoeker kan verwacht worden dat hij de inhoud van zijn geboorteakte echter kent, nu dit over belangrijke persoonlijke gegevens gaat. Het verzoekschrift stelt nog dat verzoeker analfabeet is en het hierdoor "*niet verbazend is dat hij ofwel 02 maart ofwel 03 februari leest*".

De bewering dat verzoeker niet kan lezen, wordt echter geheel ondergraven nu verzoeker er wel in slaagde een facebookprofiel aan te maken en reacties bij een foto kon schrijven (zie informatie in het administratief dossier). Het komt dus voor dat verzoeker een profiel verzint om zijn onwetendheid toe te deken en zijn asielrelaas op te bouwen. Minstens kan er vastgesteld worden dat verzoeker zijn ware identiteit niet wenst te geven. Verzoeker faalt aldus in zijn medewerkingsplicht waardoor de waarachtigheid van zijn verklaringen ondergraven wordt en zijn vrees voor vervolging geheel relatieveert.

2.7. Verder verklaart verzoeker dat de problemen die aanleiding gegeven hebben tot zijn vlucht uit Pakistan, veroorzaakt werden door het conflict tussen zijn vader en diens neef (CGVS-verslag, p. 9). Gevraagd wanneer dit conflict, waarbij verzoekers vader diens neef neerschoot, zich dan had voorgedaan, antwoordde verzoeker "[d]at weet ik niet, want ik was toen heel erg jong, maar ik weet dat we daardoor een vijandigheidsconflict hadden met de familie van mijn nonkel. (...) ik was 7 of t[wi]en jaar oud" (CGVS-verslag, p. 11). Het door verzoeker neergelegde rechterlijk bevel beschrijft echter dat deze feiten zich voordeden op 26 januari 1985, toen verzoeker nog niet geboren was. Na confrontatie stelde verzoeker dat het document "*misschien van voor de aanval [dateert], niet die periode*" (CGVS-verslag, p. 14), wat geenszins kan overtuigen nu in het rechterlijk bevel duidelijk omschreven staat dat het daadwerkelijk om het conflict tussen verzoekers vader en diens neef gaat, waarbij verzoekers nonkel om het leven kwam. Opnieuw geconfronteerd, stelt verzoeker louter, "[d]at weet ik niet wat in het document *geschreven staat*" (CGVS-verslag, p. 14). Van verzoeker kan echter redelijkerwijs worden verwacht dat hij op de hoogte is van de inhoud van het rechterlijk bevel, nu dit tot de kern van verzoekers asielrelaas behoort. Verzoekers tegenstrijdige verklaringen en zijn gebrek aan kennis over de door hem voorgelegde documenten doen aldus ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Bovendien kan niet worden ingezien waarom verzoeker Pakistan diende te ontvluchten omwille van het conflict tussen zijn vader en diens neef, nu verzoeker zelf verklaarde dat het conflict beslecht was door verzoekers grootvader, die zijn huis ter compensatie aan verzoekers nonkels familie had geschonken, waardoor verzoeker terug kon keren naar zijn geboortedorp Pir Pai en er zonder problemen kon verder leven (CGVS-verslag, p. 14). Bijgevolg kan uit de elementen van het dossier van verzoeker enkel afgeleid worden dat in zoverre geloof dient te worden gehecht aan een conflict tussen verzoekers vader en diens neef 32 jaar geleden, dit thans geen reden kan zijn waarom verzoeker die niet betrokken was bij het conflict, zijn land diende te verlaten.

2.8. Het verzoekschrift voert nog aan dat verzoeker ervan bewust was dat het familieprobleem plaatsvond lang voor zijn geboorte, maar hij het bestaan er pas van ontdekt heeft toen hij 7 à 8 jaar was. Bovendien stelt verzoeker dat zijn grootvader het volledige conflict niet heeft kunnen oplossen, doch slechts het deel dat betrekking had op de som geld, maar niet wat betrekking had op het schietincident. De Raad stelt echter vast dat verzoekers pogingen tot het *a posteriori* bijsturen van zijn verklaringen geen steun vinden in het administratief dossier en dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen ruimte laten voor de nuanceringen die verzoeker *post factum* nog tracht aan te brengen. In het kader van de asielprocedure draagt de kandidaat-vluchteling een verantwoordelijkheid, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken (RvS 19 december 2006, nr. 166.028; RvS 27 september 2006, nr. 162.792). Verzoeker blijft bovendien bij een loutere bewering maar toont niet aan dat deze moord niet werd onderzocht of bestraft. De bestreden motivering wordt niet dienend weerlegd en blijft derhalve staande.

2.9. De Raad kan evenmin geloof hechten aan verzoekers huidige problemen – het lastigvallen van verzoekers zus, de aanval op zijn huis en de bedreiging via zijn nonkel in Swabi – nu verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt dienaangaande en bovendien geen documenten ter staving van zijn voorgehouden problemen neerlegt. Zo stelde verzoeker aanvankelijk bij de DVZ dat zijn zus verkracht werd (vragenlijst CGVS, punt 5), terwijl hij tijdens het gehoor bij het CGVS verklaarde dat zijn zus enkel werd lastiggevallen, "[m]eer dan vijf of 6 keren. (...) Lastig vallen betekent dat ze haar tegenhouden, niet aanraken of slagen, maar pesten, uitschelden." (CGVS-verslag, p. 9). Dergelijke onverzoenbare verklaringen over deze delicate kwestie die overigens tot de kern van zijn asielrelaas behoort, tonen aan dat verzoekers verklaringen niet op waar gebeurde ervaringen berusten. Het verzoekschrift stelt louter dat verzoeker ontkent van verkrachting gesproken te hebben. Opnieuw gaat verzoeker eraan voorbij dat de tegenstrijdigheden grondslag vinden in het administratief dossier en dat het louter *post factum* ontkennen dit gezegd te hebben hieraan geen afbreuk doen.

Bovendien stelt verzoeker dat dit conflict beslecht werd door de ouderen en dat er zich nadien geen incidenten meer hadden voorgedaan (CGVS-verslag, p. 9). Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij nooit beweerd heeft Pakistan te zijn ontvlucht omwille van het pesten tegenover zijn zus, dient te

worden opgemerkt dat verzoeker zelf aangaf dat deze feiten deel uitmaken van zijn asielmotieven, nu verzoeker deze ook telkens vermeldde wanneer hij zijn asielrelaas uiteenzette (vragenlijst CGVS, punt 5; CGVS-verslag, p. 8). Verzoeker gaat dus in tegen zijn eigen verklaringen.

2.10. Uit voorgaande vloeit slechts voort dat verzoekers vaders neef geen enkele reden had om verzoekers huis aan te vallen. Bovendien verklaart verzoeker zelf, *"ik weet niet waarom of wat hun intenties zijn"* (CGVS-verslag, p. 12). Hij voegde er nog aan toe dat *"vrouwelijke familieleden eisten dat wraak moest genomen worden"*, maar is evenmin in staat dit duidelijk toe te lichten en blijft steken bij uiterst vage verklaringen, *"Ik weet niet welke reden het kan zijn, dat ze ons niet leuk vinden ofzo, ik weet het niet."* (CGVS-verslag, p. 12). Ook verzoekers verklaringen met betrekking tot de aanval zelf en de daaropvolgende periode zijn vaag en weinig gedetailleerd (CGVS-verslag, p. 12-14). Zo vermeldde verzoeker aanvankelijk dat Pir Pai zijn laatste verblijfplaats was voor zijn vlucht naar België in 2015 (CGVS-verslag, p. 3), terwijl hij later tijdens het gehoor verklaarde na de aanval op zijn huis eerst ongeveer twee maanden in het ziekenhuis gelegen te hebben, waarna hij vervolgens bij zijn grootmoeder in Swabi verbleef en van daar naar België gevlucht is (CGVS-verslag, p. 13-14). Er dient nog opgemerkt dat verzoeker zijn verblijf in Swabi pas naar boven bracht, nadat hij geconfronteerd werd met de lange tijdsperiode tussen de aanval op verzoekers huis en de dag dat hij Pakistan verlaten had (CGVS-verslag, p. 13), nu verzoeker verklaarde dat de aanval begin 2014 was (CGVS-verslag, p. 8) en hij pas eind september 2015 Pakistan ontvluchtte (verklaring DVZ, punt 31). In zoverre al geloof zou worden gehecht aan verzoekers asielrelaas, *quod non*, dan wijst de Raad er nog op dat de lange tijdsperiode tussen de aanval op verzoekers huis en zijn vertrek uit Pakistan verzoekers voorgehouden vrees ernstig aantast.

Aangaande verzoekers laatste verblijfplaats voert het verzoekschrift nog aan dat verzoeker dacht dat de *protection officer* het over zijn officieel adres had. De Raad kan echter niet inzien hoe verzoeker deze vraag zo kon interpreteren, nu hem letterlijk gevraagd werd *"Wat was de laatste plaats waar je hebt gewoond in Pakistan voor u naar België kwam?"* en *"Wanneer heb je dit adres verlaten om naar België te komen?"* (CGVS-verslag, p. 3). De laattijdige "rechtzetting" in het verzoekschrift, zonder enige uitleg te geven voor zijn afwijkende verklaringen op het Commissariaat-generaal, is slechts een losse bewering en derhalve niet ernstig.

2.11. Aangezien het conflict tussen verzoekers vader en diens neef en de latere vervolging van verzoeker en zijn zus de kern uitmaken van verzoekers asielrelaas en hij niet in staat is deze aannemelijk te maken en zelf deels ontkent, kan er geen geloof gehecht worden aan verzoekers voorgehouden asielmotieven. Zoals hoger gesteld toont verzoeker dit niet aan.

2.12. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoeker beperkt zich voor het overige tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.13. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.14. Verzoeker verbindt zijn asielrelaas geheel aan de familiale problemen. Verzoeker voert geen elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.15. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, de provincie Khyber-Pakhtunkhwa, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit een

grondige analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan (EASO Country of Origin Information Report "Pakistan – Security Situation" van juli 2016), toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkhwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Pakistan, dient *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkhwa te worden beoordeeld.

2.16. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkhwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Zo is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen. Bovendien is zowel het aantal burgerslachtoffers, het aantal militaire operaties, en het aantal ontheemden in de regio duidelijk verminderd. Niettegenstaande er sprake is van een lichte stijging in het aantal slachtoffers in het eerste kwartaal van 2016, dient vastgesteld te worden dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt blijft. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, ofwel burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden.

2.17. Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkhwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.18. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.19. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.20. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.21. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven augustus tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

K. DECLERCK